

LBRIS

We know
books

Anders de la Motte
Omul de sticlă
Titlul original: *Glasmannen*

Copyright © Anders de la Motte, 2023
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTTE, ANDERS DE LA

Omul de sticlă / Anders de la Motte ; trad. din lb. suedeză și note de
Daniela Ionescu. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-89-5

I. Ionescu, Daniela (trad. ; note)

821.113.6

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: mai 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tipărit la CNLI, CORESP S.A.

Anders de la Motte

Omul de sticlă

traducere din limba suedeză și note
de Daniela Ionescu

CRIME SCENE PRESS
2025

Anders de la Motte a fost polițist. A debutat în 2010, când a câștigat premiul Academiei Suedeze pentru Literatură de Suspans. Este unul dintre cei mai îndrăgiți scriitori suedezi de crime. A scris mai multe serii de suspans de succes care au devenit și bestsellere.

De același autor, la Crime Scene Press a mai apărut romanul *Stăpânul Muntelui* (2024), iar în colaborare cu Måns Nilsson – primele două volume din seria Crimele din Österlen: *O casă mortală* (2023) și *Noaptea, toate pisicile sunt negre* (2024).

Iarna, 2019

– **C**e naiba a fost asta?

Un zgomot răzbate amenințător de pe fundul bărcii, făcându-l pe Elis să stropească panicat cu vâslele.

El și Nick vâslesc de aproape o jumătate de oră în beznă, iar zgomotul neașteptat îl sperie.

– La naiba! S-a găurit? găfâie el în timp ce reușește să dea barca înapoi câțiva metri pe apa neagră a lacului.

Respirația îi iese din gură răsfirându-se ca un panasă de vapori, înainte de a fi înghițită de aerul rece al nopții.

– Nu, spune Nick, care stă la provă. E nevoie de mai mult pentru a scufunda un ciubăr de plastic ca ăsta.

Își ridică din nou binoclul și se uită în întunericul din fața lor. Dar Elis nu e mulțumit de răspuns.

– Ți-am spus că ar fi trebuit să ne luăm veste de salvare, șuieră el. E toiu iernii, apa e înghețată. Nu avem cum să înotăm înapoi.

Face un gest peste umăr. Departe, în întunericul de la marginea plajei, lampa de la cabana cercetașilor, de unde au furat barca, încă se zărește. Unul dintre puținele puncte de lumină printre colinele împădurite care înconjoară lacul.

– Să ne întoarcem? Să încercăm mai degrabă la lumina zilei?

Chiar când Elis își termină propoziția, norii se împrăștie. Luna plină iese la iveală, transformând apa neagră a lacului în sticlă lichidă.

– Uite! spune Nick entuziasmat. Aproape am ajuns. Poți vedea clar cadrul de susținere pentru puțul ascensorului și Observatorul.

Arată spre insula care se profilează chiar dincolo de provă. Un strat de ceață atârnă în jurul țărmului, dar în lumina slabă a lunii, chiar deasupra vârfulor copacilor, se zărește un turn care se termină cu un fel de cupolă.

Elis tremură, probabil din cauza nopții friguroase și a aerului umed, dar nu e sigur. Un sentiment de neliniște îl urmărește încă de când au desprins barca de la pontonul cercetașilor.

Se uită din nou spre uscat. E departe, mult prea departe.

Își ridică puțin șapca și își șterge fruntea cu mâneca jachetei. Amândoi sunt îmbrăcați în negru, poartă mănuși, cizme și berete de comando.

Uniforme „urbex”, cum le spun ei.

Nick își coboară binoclul și își verifică ceasul de mână.

– E aproape miezul nopții. Cotește la stânga și vâslește de-a lungul insulei, iar eu voi fi atent la pietre, ordonă el. Debarcaderul ar trebui să fie pe partea de sud.

Elis începe să vâslească din nou, prudent și fără prea mult entuziasm. Scârțâitul strapazanelor se pierde în clipocitul apei.

Pe măsură ce urmează conturul insulei, mai multe detalii apar din ceață. Inepenișul de la marginea apei încearcă să-și mențină echilibrul pe un covor spinos de stânci ascuțite care continuă până departe în lac, unde bolovanii mai mari se înalță ca niște dinți amenințatori de animal prădător, la doar câțiva metri de coca de plastic a bărcii.

Elis vâslește cu grijă și nu-și ia ochii de la peretele de piatră, decât pentru a arunca din când în când o privire la lampa de lângă cabana cercetașilor.

Nick pare să înțeleagă că trebuie să destindă atmosfera.

– Crezi că cei doi OZN-iști idioți care ne-au dat harta se uită la filme porno cu extraterestri acasă, în duplexul lor? întrebă el peste umăr. Se deghizează în extraterestri și fac jocuri de rol?

Elis nu se poate abține să zâmbească.

– Sigur, spune el. Tot nu înțeleg cum i-ai convins să ne ajute.

– Ah, a fost ușor, râde Nick. I-am convins că și eu cred în toată povestea cu Ufo-Gunnar Irving, farfuria zburătoare și extraterestrii. Apoi le-am dat cartea lui Martin Hill și le-am scris în ea că *The truth is out there*¹. Aproape că au făcut pe ei de exaltare.

Elis râde și starea de spirit i se înseninează puțin.

– Debarcaderul e acolo, arată Nick.

O construcție din ciment crăpat iese din ceață. La capătul cel mai îndepărtat, o tăbliță îndoită atârnă de balustradă. Lumina lunii o face doar puțin lizibilă.

– *Pericol de prăbușire. Acces interzis*, spune Nick. Înseamnă că am ajuns unde trebuia.

Acostează în dreptul unei scări ruginite, își iau rucsacurile și urcă. Elis se întoarce spre uscat.

În partea de sud a lacului, țărmul este și el în mare parte împădurit și întunecat. Dar, pe un promontoriu, dincolo de apă, se înalță o clădire mare, asemănătoare unui castel, cu fațada slab luminată.

– Cât de departe crezi că e Stjärneholm? întrebă Elis.

– Cinci sau șase sute de metri, poate, răspunde Nick. Mult mai aproape decât de la cabana cercetașilor. Dar nu-ți face griji, familia Irving nu se uită încoace. Sunt prea ocupați să se uite după farfuria zburătoare.

Face un gest teatral spre cerul nopții înainte de a se întoarce și a începe să meargă spre uscat.

Elis rămâne pe loc pentru câteva secunde. Se simte din nou înfrigurat, sau poate că e doar un fior de neplăcere. Disconfortul nu vrea să dispară.

1. Adevărul se află acolo (în lb. engleză, în original).

În punctul unde debarcaderul se întâlnește cu țărmul se află o magazie șubredă, fără ușă. Nick se oprește, despătorește o hartă desenată de mână și încearcă să se orienteze în ceață și în lumina slabă.

– Pe aici! spune el, continuând încă zece metri pe lângă lizieră. Aici e vechiul drum minier!

Abia vizibile între câteva trunchiuri de copaci sunt două urme de roți aproape complet acoperite de vegetație. Elis și Nick așteaptă să-și aprindă lămpile frontale până când sunt siguri că nimeni de pe uscat nu-i mai poate vedea.

Ceața este mai densă în pădure, iar lumina lămpii devine lăptoasă.

Pământul e acoperit de mușchi și ferigi, întrerupt ici și colo de copaci doborâți de vânt sau goluri din urma alunecărilor de teren. Peste tot se înalță colți strămbi de piatră, la fel ca în apă.

– Sinistru, murmură Elis pentru sine, fără să știe prea bine de ce.

În mod normal, nu se teme de întuneric, dar atât insula, cât și pădurea au ceva care îl sperie.

Nick pare complet imperturbabil. Se oprește și luminează o piatră mare de lângă drum. Piatra este deschisă la culoare și are o granulație fină care strălucește slab.

– Riolit, spune el cu satisfacție, mângâind bolovanul. Insula Block este unul dintre puținele locuri din Scandinavia unde se găsește acest tip de rocă. Și uită-te la asta!

Nick arată spre o scrijelitură în stâncă.

– SGO 2009, citește Elis.

– Societatea Göinge-OZN, zâmbește Nick. Chiar și numele este stupid. Dar măcar știm că cei doi au spus adevărul.

Nick își scoate briceagul din buzunar și alege o daltă ascuțită.

URBX 2019, scrijelește el.

– Gata, am atestat că am ajuns cel puțin până aici.

Cei doi continuă pe urmele roților. Pădurea se îndesește atât de mult, încât sunt nevoiți să dea la o parte crengi pentru a putea înainta. Într-un loc, drumul se prăbușește într-o depresiune adâncă de aproape un metru.

– S-a surpat un puț de mină, spune Nick. Întreaga insulă e ca un șvaițer. Treckerile sunt pline cu apă și s-ar putea surpa în orice moment. Ne-ar putea îneca exact ca pe acei sărmani nenorociți din 1965.

Râde, dar lui Elis nu i se pare la fel de amuzant. Gândul la apa neagră de sub picioarele lui este neplăcut.

După câteva sute de metri, în fasciculul frontalelor apare un obiect mare. O poartă înaltă, din oțel, cu pete maro și cu licheni cenușii crescuți printre ochiurile ca niște pânze de păianjen uriașe ale rețelei metalice.

Deasupra porții se întinde un arc de metal cu litere ruginite.

MINA ÎNSTELATĂ.

Mai jos, de o parte și de alta a lanțului gros care ține poarta în-cuiată, atârnă două plăcuțe. Prima este identică celei de pe ponton.

Pericol de prăbușire. Acces interzis!

A doua conține un singur cuvânt.

PERICOL!

– E de neclintit, spune el. Și nici să te cațeri pe grămada aia plină de tetanos n-ar fi prea indicat, nu-i așa?

Îndreaptă în sus lumina lanternei. Poarta și gardul probabil că au patru metri înălțime. În vârf se află o surplombă în formă de Y, plină de sârmă ghimpată ruginită.

– Dar, mulțumită prietenilor noștri OZN-iști, avem o soluție.

Nick se uită din nou pe hartă și începe să urmeze gardul spre stânga.

Elis rămâne pe loc, cu ochii fixați în continuare pe poartă. A mai văzut destule plăcuțe de avertizare și înainte. Nu le-a acordat nicio dată atenție. Dar acestea au ceva deosebit, care îl îngrijorează.

Rugina, fontul, culoarea galbenă decolorată – sau poate doar mesajul scurt.

PERICOL!

Înghite involuntar în sec.

– Ce naiba mai aștepti? îi șoptește Nick peste umăr. Haide!

Elis își mută privirea de la plăcuță cu o anumită împotrivire interioară și își urmează prietenul.

Curând, Nick se oprește în dreptul unui tufiș mare care și-a făcut loc prin gard. Se uită o ultimă dată pe hartă, se ghemuiește și se strecoară în tufiș.

– Aici e!

Dă la o parte câteva crengi și scoate la iveală o cale de trecere a animalelor pe sub gard.

Șanțul nu este prea adânc și trebuie să-și împingă mai întâi rucsacurile, înainte de a-l putea străbate și ei.

– La naiba, pufnește Nick când ies din tufișuri pe partea cealaltă, ștergându-și pământul și frunzele uscate de pe pantaloni.

– Sunt surprins că cei doi grăsani de OZN-iști au reușit să facă asta. Dar, pe de altă parte, asta a fost acum zece ani, așa că poate atunci erau mai supli.

Elis nu ascultă. E ocupat să plimbe anxios fasciculul luminos în jurul său. În ciuda entuziasmului, anxietatea lui nu cedează. Zona din interiorul împrejmuirii are o vegetație diferită. Nu este o pădure de molizi, ci de mesteceni crescuți natural, ale căror trunchiuri strălucesc de o paloare fantomatică. În ceața de dincolo de mesteceni, clădirile minei se profilează ca niște umbre uriașe, apăsătoare.

– În sfârșit, spune Nick entuziasmat. Ești gata să te întorci în timp până în 1965?

Elis nu răspunde.

Pe măsură ce se apropie de clădiri, locul ierbii de anul trecut este luat din ce în ce mai mult de dale reci de beton și pietre sparte, până când peisajul se deschide într-o curte mărginită de două clădiri sumbre.

Cea din dreapta este de două ori mai mare. Acoperișul în două ape și pereții sunt din tablă ondulată ruginită. La înălțime, de-a lungul streșinii, se înșiră un rând de ferestre orizontale de fabrică.

Nick îndreaptă fasciculul spre ele.

– Vezi, ferestrele sunt intacte. Și nici urme de graffiti nu sunt.

Elis știe că asta e o veste bună. Înseamnă că puțini oameni – sau chiar niciunul – au mai fost aici în ultimul timp. Cu toate acestea, nu reușește să-și găsească un nivel adecvat de entuziasm. Sunt singuri în crucea nopții pe o insulă pustie, în mijlocul unui lac înghețat, fără ca altcineva să știe că sunt aici. În plus, întreaga insulă este ciuruită de puțuri de mină pline cu apă, care s-ar putea surpa în orice moment.

Își verifică telefonul mobil. O singură liniuță de semnal, slabă și oscilantă, care nu are darul de a-i da o dispoziție mai bună.

– Semnal de rahat, nu-i așa? spune Nick. Nebunii de OZN-iști aveau o teorie: că ar putea fi din cauză că extraterestrii bruiază undele radio. Li se făceau ochii mari doar vorbind despre asta. Dar am discutat cu un coleg de la Telia² și, după spusele lui, lacul se află pe fundul unui crater adânc, iar semnalul bate greu aici. *So much for Arkiv fucking X.*

Începe să meargă de-a lungul clădirii fabricii. Elis pune telefonul în buzunar și îl urmează.

Luna a ieșit din nou și, din ceață și întuneric, în capătul îndepărtat al curții, se vede ridicându-se un turn de beton mare și sumbru.

Probabil are cincisprezece metri înălțime. Laturile sunt deschise; poți vedea prin cele trei etaje.

2. Companie de telecomunicații din Suedia.

– Cadrul de susținere pentru puțul liftului, spune Nick în timp ce plimbă lumina peste clădirea sumbră. Pe unde veneau vagoanele din mină. Și acolo sus, în vârf...

Pe acoperișul plat al turnului, lângă roata liftului, se poate distinge cupola întunecată pe care au văzut-o de pe apă.

– Observatorul lui Bernhard Irving, murmură Elis.

Senzația de entuziasm se instalează în sfârșit. Alungă tot disconfortul.

– Exact, zâmbește Nick. Locul unde a aterizat creatura uriașă cu ochi roșii.

Tălpile bocancilor le scrâșnesc tot mai tare, pe măsură ce se apropie, iar când Elis luminează solul, vede că piatra este amestecată cu sticlă neagră, spartă.

Nick se apropie de ușa liftului și o examinează mai atent.

– Construcție ca la carte, spune el luminând cei șase piloni de beton pe care se sprijină turnul. Va rezista încă o sută de ani.

Se oprește lângă o bucată de pământ acoperită cu mușchi.

– Iar aici, dedesubt, este puțul minier. Capacul către subteran.

– Mhm, mormăie Elis.

E ocupat să caute o cale de a urca pe cadrul liftului. De la sol până la primul etaj sunt, probabil, șapte-opt metri. O scară de oțel merge în zigzag de-a lungul laturii stângi a cadrului, dar secțiunea de la primul etaj până la sol lipsește.

– Scara e tăiată, spune el. Exact cum au spus OZN-iștii.

– Noroc că o scară tăiată nu ne va opri.

Nick bate cu palma în rucsacul lui Elis.

– Dar, înainte să scoatem frânghia, am o altă idee. Uite!

Arată cu fasciculul lămpii. De la etajul de mijloc al liftului, o pasarelă înclinată duce spre clădirea fabricii, unde se oprește la o ferastră cu un oblon de lemn.

– Probabil că acolo intrau vagoanele miniere după ce urcau cu liftul. Concasorul de piatră trebuie să fie acolo, înăuntru, și poate are o scară care nu e tăiată. Mult mai ușor decât să atârni de o frânghie nenorocită, nu crezi?

Elis nu poate decât să fie de acord. Are cu vreo cincisprezece kilograme mai mult decât Nick și preferă să evite să se cațere.

Ușa de la clădirea fabricii este închisă și încuiată. Dar, când Elis trage de mâner, rama ușii scârțâie îngrijorător. Se uită unul la celălalt.

Nick își dă jos rucsacul și scoate din el o rangă. Este o încălcare a regulilor și amândoi știu asta. Exploratorii urbani nu au voie să intre prin efracție, dar acesta este un caz special. *Once in a lifetime.*³

Ușa cedează aproape imediat. Se deschide cu o pocnitură scurtă imediat ce Nick apasă cu forță ranga.

Înăuntru îi așteaptă o hală industrială mare, întunecată, care miroase a praf de piatră, ulei și găinaț de porumbel.

În centrul halei se află un concasor care ajunge aproape până la tavan. Chiar lângă el, o scară îngustă duce la o ușă închisă. În mod normal, ei ar fi început de acolo, ar fi coborât cât mai mult în clădire, pentru ca apoi să urce metodic.

Dar în seara asta regulile obișnuite nu se aplică.

Cei doi își îndreaptă luminile lanternelor spre acoperiș. Acolo sus, susținută de stâlpi de lemn, se află pasarela pe care o văzuseră din exterior.

– Bingo!

Nick luminează o scară de lemn aflată chiar sub poartă.

Un zgomot brusc îi face să tresară. Ceva viu se mișcă în vârful scăriilor, bate din aripi și se repede în încăperea fabricii, dispărând în întuneric.

– Porumbei, respiră Elis ușurat. Te sperie la fel de tare de fiecare dată, la naiba.

³ O dată în viață (în lb. engleză, în original).

– Pe unul dintre noi în orice caz, râde Nick. Pari neobișnuit de ușor de speriat în seara asta. Ți-e frică de extraterestrii cu ochi strălucitori?

– Du-te dracului, murmură Elis.

Nick preia conducerea pe scara care scârțâie.

Trapa din partea de sus a cupolei se dovedește a fi ușor de deschis. Pasarela spre cadrul de susținere are aproximativ cinci metri lungime și este, de fapt, o bucată de cale ferată cu ecartament îngust care se înclină destul de abrupt în direcția clădirii fabricii. Între cele două șine sunt traverse metalice care fac ca întreaga structură să arate ca o scară rudimentară.

Nick își pune prudent piciorul pe prima bară transversală înainte de a se apleca în față, apucând câte o bară în fiecare mână și începând să urce. Elis îi urmărește cu invidie mișcările agile.

– *Easy peasy!*⁴ constată Nick în timp ce înaintează spre cadrul de susținere. E rândul tău!

Elis copiază tehnica de cățărare a lui Nick. Încearcă să nu se uite în jos. Nu că i-ar fi frică de înălțime, dar senzația de a urca o structură metalică veche de șaizeci de ani este destul de neplăcută dacă nu știi exact cât de jos ai putea cădea. Mai ales că solul de sub el este alcătuit din piatră și sticlă spartă. Chiar când ajunge la cadrul de susținere, metalul scoate un trosnet al cărui ecou răsună printre clădiri, făcându-i inima să se precipite frenetic.

Elis își șterge sudoarea care, în ciuda frigului, i-a apărut sub șapcă. Sunt la etajul al doilea al galeriei, cel din mijloc. Așa cum era de așteptat, șinele continuă până la gaura mare din mijlocul podelei, prin care ieșea liftul cu vagoanele de mină încărcate.

Nick a ocolit deja gaura și s-a îndreptat spre scara exterioară. Elis îl urmează. Sunt destul de sus acum, la cel puțin zece metri. Deasupra lor, scara continuă să urce în zig-zag spre acoperiș.

4. Floare la ureche! (în lb. engleză în original).

Pașii nerăbdători ai lui Nick fac grilajul de oțel să vibreze. Elis se grăbește să i se alătore.

Urcă pe una dintre laturile lungi, ies pe acoperiș și rămân în mijlocul acestuia. În dreapta lor se află roata ruginită a liftului, în stânga se profilează cupola întunecată.

– Observatorul lui Bernhard.

Tonul lui Nick este aproape reverențios.

– Nu e greu de înțeles de ce l-a construit aici sus, spune Elis și arată spre vârful copacilor. Se vede tot lacul.

Sunt deasupra stratului de ceață care se întinde peste apa neagră. Dincolo de lac se văd colinele împădurite, la fel de înalte și abrupte în toate direcțiile.

– Parcă ai sta în centrul unei pâlnii și ai privi în sus. Wow!

Prin spărturile dintre nori se văd luna plină și cerul înstelat. Aici corpurile cerești par mai strălucitoare, mai luminoase.

– Toată lumina este blocată de marginile craterului, spune Nick. Și chiar și Mina Înstelată este învăluită în negură.

Elis se întoarce și îi urmărește privirea. Clădirile proprietății aflate dincolo de apă sunt vizibile, dar iluminarea exterioară este neobișnuit de slabă pentru o un complex de dimensiunile acelea. Își întoarce privirea spre Observator.

– Ce loc blestemat!

– Ți-am spus că o să merite.

Nick îl bate prietenește pe spate.

– Haide, să vedem cum arată înăuntru.

Partea de jos a Observatorului este făcută din beton, iar cupola în sine e acoperită cu metal scorogit și pătat de rugină. Chiar în fața lor se află o ușă obișnuită.

Nick strecoară ranga în crăpătura ușii, aproape de încuietore. Ușa scârțâie, dar nu se mișcă. Își sprijină piciorul de perete și încearcă a doua oară, dar cu același rezultat.